

ပန်းခရေ

ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးတစ်ခုအတွင်းမှလှပသောတိုက်လေးတစ်လုံး၏ရှေ့မှမြက်ခင်းပေါ်ရှိရုံ တန်းလေးပေါ်တွင်စာထိုင်ဖတ်နေသောကောင်မလေးမှာစိုးမိုးခိုင်ဟူသောဆယ်ကျော်သက်အရွယ် အပျိုမလေးတစ်ဦးပင်ဖြစ်လေသည်။သူမ၏ဖခင်သည်ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်လေသည်။အသက် အရွယ်အားဖြင့်(၁၈)နှစ်အတွင်းသို့ဝင်ကာစသာရှိသေးသော်လည်းကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် အလှတင့်ပြိုင်ဖက်ကင်းသူတစ်ဦးဖြစ်နေလေပြီ။ဖြူဝင်းသောအသားအရေ၊မို့မို့အိအိရင်သား ကလေးများ၊သေးကျဉ်သောခါးနှင့်ကားစွင့်နေသောတင်ပါးများ၊ဆင်နှာမောင်းကဲ့သို့သွယ်ဆင်းနေ သောပေါင်တန်များဖြင့်သူမ၏ဖွံ့ဖြိုးစအလှကိုတန်ဆာဆင်ထားလေသည်။မျက်တောင်ကော့လေး များအောက်မှမျက်နှာဝန်းတစ်စုံမှာတောက်ပပြီးအရည်ကြည်လဲ့နေကြသလိုဖြောင့်စင်းသော နှာတံလေးအောက်မှနှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာမှာဆေးမဆိုးရဘဲနီရဲစိုစွတ်နေလေသည်။ယနေ့ တွင်အစ်မဖြစ်သူနှင့်မိခင်တို့သည်ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ထွက်သွားကြပြီးဖခင်ကလည်းအလုပ်သွားနေ သောကြောင့်သူမနှင့်အတူအိမ်ဖော်မလေးသာကျန်ခဲ့ကာတစ်ခြံလုံးတိတ်ဆိတ်နေလေသည်။သူမ သည်စာအုပ်ကိုဖတ်နေရင်းအိပ်ချင်လာလေသည်။

“ မပုရေ စိုးကိုသံပုရာရည်တစ်ခွက်လောက်ယူခဲ့ပေးပါ ”

အချိန်အတော်ကြာသော်လည်းမပုကပေါ် မလာချေ။ထို့ကြောင့်စိုးမိုးခိုင်သည်ထိုင်နေရာမှထ ကာမီးဖိုချောင်သို့ထွက်လာလေသည်။မီးဖိုချောင်ထဲတွင်လည်းမပုကိုမတွေ့ရသောကြောင့်အလုပ် သမားတန်းလျားဖက်သို့ထွက်လာလေသည်။မပု၏အခန်းရှေ့တွင်ယောက်ျားဖိနပ်တစ်ရုံနှင့်မပု၏ ဖိနပ်ကိုတွေ့လိုက်ရာသဖြင့်သူမ၏စိတ်ထဲမှစဉ်းစားလိုက်မိသည်။

“ အင်း ၊ မပုမှာယောက်ျားမရှိဘူး ၊ သူ့ဧည့်သည်လားမသိဘူး ”

စိုးမိုးခိုင်သည်တန်းလျားနားသို့တဖြည်းဖြည်းကပ်သွားရင်းလှေခါးနားရောက်သောအခါအိမ် ထဲမှအသံများကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ငယ်ရွယ်သူပီပီစပ်စပ်လိုသောကြောင့်ထရုံအပေါက်မှအသာ ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။အခန်းထဲတွင်မပုနှင့်ခြံစောင့်ကိုအေးတို့ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ကိုအေး ကအပေါ်ပိုင်းတွင်အဝတ်မရှိဘဲပုဆိုးကိုကွင်းသိုင်းထားကာမပု၏ပေါင်နှစ်ချောင်းကြားတွင်ဆောင့် ကြောင့်ထိုင်နေလေသည်။မပု၏အဝတ်များသည်လည်းဘေးတွင်ပုံကျနေကာတစ်ကိုယ်လုံးဗလာ ဖြစ်နေလေသည်။ကိုအေးသည်မပု၏ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုအသာဆွဲဖြုတ်ပြီးသူမ၏နို့အုံများကိုလက် ဖြင့်ဆုပ်နယ်နေလေသည်။မပုကကိုအေး၏လီးကြီးကိုလက်ဖြင့်ကိုင်၍သူမ၏စောက်ဖုတ်အဝတွင်

တော့ပေးလိုက်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်နော်ကိုအေး”

“အေးပါကွာ”

စိုးမိုးခိုင်သည်ထိုမြင်ကွင်းကိုအသည်းတယားယား၊ ရင်တဖိုဖိုနှင့်ကြည့်နေမိလေသည်။ အသက်အရွယ်ကအသိဉာဏ်ပေးသော်လည်းမျက်မြင်တွေ့ရခြင်းသည်ပထမအကြိမ်ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ကလေးသည်တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်မျှသိမ်မွေ့ကနဲတုန်သွားသည်။ ကိုအေးကသူ၏တင်ပါးကိုရှေ့သို့ တွန်းလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက်ကိုအေးသည်မပု၏နို့ကိုဆုပ်နယ်နေသောသူ၏ လက်များဖြင့်မပု၏ခါးကိုကိုင်လိုက်ပြီးဆွဲယူလိုက်ရာမပုသည်ကော့ပျံ့ပါလာလေသည်။ စိုးမိုးခိုင်သည်မျက်လုံးလေးပြူး၍ကြည့်နေရင်းတံတွေးကိုအသံထွက်အောင်မျိုချလိုက်မိသည်။ ကိုအေးသည်ဆောင်ကြောင့်ထိုင်နေရာမှဒူးထောက်လိုက်သောအခါမပု၏ခါးနှင့်ကျောပြင်သည်ကုတင်ပေါ်သို့ပြန်ကျသွားလေသည်။ ထို့နောက်ကိုအေးကမပု၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုပေါ်သို့တွန်းတင်လိုက်ရာမပု၏တင်ပါးများသည်အပေါ်သို့မြောက်တက်သွားကာအိပ်ယာနှင့်လွတ်နေလေသည်။ ထို့နောက်ကိုအေးကမပု၏ပေါင်နှစ်ချောင်းအောက်မှလက်လျှို၍သူမ၏ပုခုံးနှစ်ဖက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ကိုအေးကသူ၏လီးကြီးကိုတဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲထုတ်လိုက်၊ ထိုးသွင်းလိုက်လုပ်နေလေသည်။ စိုးမိုးခိုင်သည်မပု၏လှုပ်ရှားမှုများကိုအသေအချာကြည့်လိုက်မိသောအခါမျက်စိများကိုမှိတ်ထားလျက်ကိုအေးကလီးကြီးကိုထိုးသွင်းလိုက်တိုင်းတင်ပါးများကိုကော့ကော့ပေးသည်ကိုသတိထားလိုက်မိလေသည်။ ထိုသို့တဖြည်းဖြည်းအထုတ်အသွင်းလုပ်နေရာမှကိုအေးကနှစ်ချက်သုံးချက်ခပ်မြန်မြန်ဆောင်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါတွင်အိမ်လေးသည်သိမ်မွေ့ကနဲလှုပ်သွားလေသည်။ ထို့အပြင်မပု၏တဟင့်ဟင့်ညည်းတွားသံနှင့်အတူဖတ်ဖတ်ဟူသောအသံကိုပါကြားလိုက်ရလေသည်။

“မပု ၊ ကိုအေးလီးတာကောင်းရဲ့လားဟင်”

“အို သိပ်ကောင်းတာပေါ့တော် ၊ နာနာလေးလီးစမ်းပါကိုအေးရယ် ၊ ခံလို့ကိုမဝနိုင်ဘူး”

ထိုအခါကိုအေးသည်အသားကုန်လီးလေတော့သည်။ ချောင်းကြည့်နေသောစိုးမိုးခိုင်မှာလည်းရာဂစိတ်များတဖြည်းဖြည်းထကြွလာလေသည်။ စောက်ဖုတ်အတွင်းမှစောက်ရည်ကြည်များစိမ့်ထွက်နေသောကြောင့်စောက်ဖုတ်အပေါ်ရှိထာဘီမှာစိုစိုဖြစ်နေလေသည်။ သူမ၏လက်ကလည်းစောက်ဖုတ်ပေါ်သို့အုပ်ကိုင်လျက်ပွတ်သပ်နေမိလေသည်။ ထိုစဉ်တစ်ဖက်ခြံမှစိုးမိုးခိုင်၏အစ်မ၏ရည်းစားဖြစ်သောဇော်ထွန်းသည်စိုးမိုးခိုင်၏အစ်မရှိသည်ဟုထင်၍သူမတို့၏ခြံတွင်းသို့မလွယ်ပေါက်မှတဆင့်ဝင်လာလေသည်။ ထိုအခါနောက်ဖေးတန်းလျားအနီးတွင်စိုးမိုးခိုင်ဘာကိုသဲသဲမဲမဲကြည့်နေသလဲဟုသိလိုစိတ်ဖြင့်အနားသို့တိုးကပ်လာရာထရံပေါက်မှချောင်းကြည့်ရင်းသူမ၏

စောက်ဖုတ်ကိုထာဝီပေါ်မှအုပ်ကိုင်လျက်ပွတ်သပ်နေသောစိုးမိုးခိုင်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။စိုးမိုးခိုင်သည်ရှေ့သို့သာအာရုံစိုက်နေသောကြောင့်သူမ၏အနားသို့ဇော်ထွန်းရောက်လာသည်ကိုမသိသဖြင့်ဇော်ထွန်းလည်းအနီးရှိအပေါက်မှအတွင်းဘက်သို့ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုအေးရယ် အားရပါးရလိုးစမ်းပါ ၊ အားမရှိတော့ဘူးလား
“နဲ့နဲ့မောသွားလို့ပါမပုရယ် ၊ ကဲ အားကုန်သွန်တော့မယ်နော်”

ထို့နောက်ကိုအေးကလက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်လိုက်ပြီးမပု၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုသူ၏ပုခုံးပေါ်သို့တင်ကာသူ၏လီးကြီးကိုမပု၏စောက်ခေါင်းဝတွင်တော့ပြီးအားကုန်ဆောင့်သွင်းလိုက်လေသည်။ဇော်ထွန်းလည်းကိုအေးတို့လိုးနေသည်ကိုကြည့်ရင်းလီးတောင်လာလေသည်။ထို့ကြောင့်စိုးမိုးခိုင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာသူမသည်မပုတို့ကိုချောင်းကြည့်ရင်းအားမလိုအားမရဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ထိုအခါဇော်ထွန်းကသူမ၏အနားသို့ကပ်သွားလျက်မေးလိုက်သည်။

“စိုးစိုး ဘာလုပ်နေတာလဲ
“ဟို ဟို မပုအိပ်နေတာကိုကြည့်နေတာပါ”

“ကဲ ဒါဖြင့်ဆက်ကြည့်လေ ၊ ကိုဇော်သွားတော့မယ်”

ထို့နောက်ဇော်ထွန်းကသူ၏အိမ်သို့ပြန်သွားလေသည်။စိုးမိုးခိုင်သည်သူမ၏စိတ်ထဲမှစဉ်းစားလိုက်သည်။

“ငါချောင်းကြည့်နေတာကိုသူသိသွားလားမသိဘူး ၊ ငါသွားအစ်ကြည့်ဦးမှ”

ထိုသို့စဉ်းစားရင်းစိုးမိုးခိုင်သည်ဇော်ထွန်းတို့ခြံဘက်သို့ကူးသွားလေသည်။ဇော်ထွန်း၏အခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါတံခါးကိုမခေါက်သေးဘဲသော့ပေါက်မှအတွင်းသို့ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။ထိုအခါဇော်ထွန်းသည်ကုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက်ဝှင်းတိုက်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။သူ၏လီးသည်လုံးပတ်နှစ်လက်မခန့်ရှိပြီးအရှည်တစ်ထွာခန့်ရှိသဖြင့်သူမအဖို့အထူးအဆန်းဖြစ်နေလေသည်။စိုးမိုးခိုင်သည်ဇော်ထွန်း၏လီးကိုကြည့်ရင်းကာမစိတ်များပိုမိုထကြွလာလေသည်။ထို့နောက်အခန်းတံခါးကိုအသာခေါက်လိုက်သောအခါဇော်ထွန်းသည်ပုဆိုးကိုကမ်းကတန်းပြန်ဝတ်ရင်းတံခါးကိုလာဖွင့်ပေးလေသည်။

“ဪ စိုးစိုးပါလား ၊ လာလေ ၊ ကိုဇော်ကိုဘာခိုင်းမလို့လဲ
“အင်း ညကျရင်သမ္မတရုံမှာမမနဲ့အတူရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့ ၊ အဲဒါကိုဇော်လိုက်ပို့နော်”

စိုးမိုးခိုင်ကလာရင်းကိစ္စကိုလွှဲပြောရင်းဇော်ထွန်း၏အောက်ပိုင်းသို့မသိမသာကြည့်လိုက်ရာသူ၏လီးကြီးမှပုဆိုးကိုဖောက်ထွက်တော့မတတ်ဖောင်းထနေလေသည်။သူမ၏စိတ်ထဲတွင်ရာဂစိတ်များပြင်းထန်နေပြီးဇော်ထွန်းကိုလည်းယခင်ကတည်းကကြိတ်၍ချစ်နေမိသောကြောင့်သူ၏

အနားသို့သွားရင်းရုတ်တရက်ခြေချော်သွားဟန်ဆောင်ကာဇော်ထွန်းအပေါ်သို့လှဲချရင်းပုဆိုးအစကိုမသိမသာဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။ဇော်ထွန်းသည်ခါးတွင်ပုဆိုးမရှိတော့ဘဲဖင်ထိုင်လဲကျသွားလေသည်။

“အိုး မတော်လို့နော်ကိုဇော် ၊ ကဲ ထထ ”

စိုးမိုးခိုင်သည်ဇော်ထွန်းကိုပုဆိုးကျွတ်အောင်လုပ်ပြီးမှရှုက်စိတ်ဝင်လာသောကြောင့်နောက်သို့လှည့်ပြေးရန်ကြံလိုက်သည်။သို့သော်ဇော်ထွန်းကသူမကိုလှမ်းဖက်၍သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ဆွဲသွင်းလိုက်လေသည်။စိုးမိုးခိုင်ကဟန်ဆောင်၍ရုန်းကန်လိုက်သောကြောင့်နှစ်ယောက်စလုံးမှာကုတင်ပေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။ဇော်ထွန်းသည်ပက်လက်အနေအထားဖြစ်သွားသော်သူမ၏နှုတ်ခမ်းကလေးကိုပါးစပ်ဖြင့်စုပ်ယူလိုက်ပြီးလက်တစ်ဖက်ကလည်းသူမ၏နှို့အုံတစ်ဖက်ကိုအင်္ကျီပေါ်မှဆုတ်ကိုင်လျက်ဖျစ်ညှစ်ပေးလိုက်သည်။ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်လည်းသူမ၏တင်ပါးကိုအသာပွတ်သပ်လိုက်လေသည်။အတွေ့အကြုံမရှိသေးသောစိုးမိုးခိုင်သည်ဇော်ထွန်း၏အကိုင်အတွယ်အောက်တွင်ထွန်ထွန်လူးနေလေတော့သည်။ဇော်ထွန်းကသူမ၏ပါးပြင်တစ်ဖက်ကိုနမ်းလိုက်ရင်းသူမ၏အင်္ကျီကြယ်သီးများကိုတစ်လုံးချင်းဖြုတ်ချလိုက်သည်။ထို့နောက်အင်္ကျီကိုလှန်ချလိုက်သောအခါစိုးမိုးခိုင်သည်ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတွင်ဘရာစီယာလေးသာကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။စိုးမိုးခိုင်သည်ဘရာစီယာအောက်မှပေါ်ထွက်နေသောသူမ၏ရင်သားဖြူဖြူလေးများကိုလက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ကာထားရင်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုဇော်ရယ် စိုးရှက်တယ် ”

“ မရှက်ပါနဲ့ စိုးရယ် ၊ ဒါရှက်စရာမှမဟုတ်တာ ”

ဇော်ထွန်းကပြောရင်းသူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့စုပ်နမ်းပေးလိုက်ရာသူမ၏စိတ်ထဲတွင်မရိုးမရွှေဖြစ်လာလေသည်။ဇော်ထွန်း၏လက်များကသူမ၏ဘရာစီယာကြားထဲသို့တိုးဝင်လာလေသည်။ထို့နောက်သူမ၏နှို့အုံဖောင်းဖောင်းအိအိလေးများကိုဘရာစီယာအတွင်းမှကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်လျက်နှိုသီးထိပ်လေးများကိုလက်ချောင်းများဖြင့်အသာအယာညှပ်ဆွဲပေးလိုက်ရာနှိုသီးခေါင်းလေးများမှာတဖြည်းဖြည်းထောင်ထလာလေသည်။ထို့နောက်ဇော်ထွန်းကဘရာစီယာချိတ်ကိုဖြုတ်ပြီးဆွဲချွတ်လိုက်သောအခါဝင်းပနေသောနှို့အုံလေးနှစ်လုံးမှာတုန်တုန်ရီရီနှင့်ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။ဇော်ထွန်းကထောင်ထလာသောနှိုသီးခေါင်းလေးများကိုပါးစပ်ဖြင့်စုပ်ပေးရင်းပျော့ပျော့အိအိနှိုအုံလေးများကိုလည်းလက်ဖြင့်ဆုပ်နယ်ပွတ်သပ်နေလေသည်။နောက်လက်တစ်ဖက်ကတော့သူမ၏ဝမ်းဗိုက်သားများနှင့်ခြေသလုံး၊ပေါင်တန်၊တင်ပါးများကိုပွတ်သပ်နေလေသည်။

ထို့အပြင်သူ၏လီးတန်မာမာကြီးသည်သူမ၏ပေါင်ကြားထဲရှိစောက်ဖုတ်ဖောင်းဖောင်းအိအိ

လေးပေါ် သို့လာ၍ထောက်မိနေသောကြောင့်စိုးမိုးခိုင်သည်ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်လာလေတော့ သည်။ထိုအခါဇော်ထွန်းကသူမ၏ထဘီလေးကိုပေါင်ရင်းအထိဆွဲလှန်လိုက်ပြီးအတွင်းခံဘောင်းဘီ လေးကိုအသာဆွဲချွတ်လိုက်သည်။စိုးမိုးခိုင်သည်စိတ်ထဲမှရှက်သလိုလိုဖြစ်နေသော်လည်းကာမစိတ် များပြင်းထန်နေသောကြောင့်ဘာမျှမပြောဘဲငြိမ်နေလိုက်လေသည်။ထို့နောက်သူမ၏အမွှေးနုလေး များဖုံးလွှမ်းနေသောစောက်ဖုတ်လေးကိုဇော်ထွန်းကသူမ၏လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကိုင်လျက်ပွတ်သပ်ပေး လိုက်လေသည်။စောက်ဖုတ်အကွဲကြောင်းလေးထဲသို့လက်ချောင်းများဖြင့်အလျားလိုက်ပွတ်သပ် ပေးရင်းလက်မနှင့်လက်ခလယ်ဖြင့်စောက်စေ့မာမာလေးကိုညှပ်ဆွဲလိုက်သည်။ဇော်ထွန်းသည် လက်ချောင်းတစ်ချောင်းကိုသူမ၏စောက်ဖုတ်ထဲသို့အသာထိုးသွင်းလိုက်ရာလက်နှစ်ဆစ်ခန့်တိုးဝင် သွားပြီးစောက်ရည်ကြည်လေးများဖြင့်စိုရွှဲနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။အထာကျွမ်းသောဇော် ထွန်းကစိုးမိုးခိုင်ခံချင်နေပြီကိုသိလိုက်သောကြောင့်သူမ၏ထဘီကိုခါးလည်အထိဆွဲလှန်လိုက်ပြီးဖြူ ပွေးသွယ်လျသောပေါင်တန်လေးနှစ်ဖက်ကိုဆွဲကားလိုက်ရာဖောင်းဖောင်းအိအိစောက်ဖုတ်လေး၏ အလယ်ရှိအကွဲကြောင်းလေးမှာပြုအာသွားပြီးအတွင်းသားနီနီရဲရဲလေးများကိုပါတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။စော က်ပတ်အကွဲကြောင်းလေး၏ထိပ်ရှိစောက်စေ့နီနီလေးမှာတော့ဆတ်ကနဲဆတ်ကနဲ ထောင်ထနေလေသည်။ဇော်ထွန်းသည်စိုးမိုးခိုင်၏ပေါင်ကြားထဲသို့ဒူးထောက်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးသူမ၏ ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုသူမ၏ပေါင်ပေါ်သို့ခွတင်လိုက်သည်။ထို့နောက်သူမ၏လီးအစ်ကြီးဖြင့်ပြုအာနေသော စိုးမိုးခိုင်၏စောက်ဖုတ်အကွဲကြောင်းလေးတစ်လျှောက်အထက်အောက်ပွတ်ပေးလိုက်ရာစိုးမိုးခိုင် သည်သူမ၏ဖင်လေးကိုမြှောက်ကြွရင်းလူးလိမ့်နေလေသည်။ထိုကဲ့သို့စိုးမိုးခိုင်ထကြွလာသောအခါ မှဇော်ထွန်းကသူမ၏လီးကြီးကိုလက်ဖြင့်ကိုင်ကာပြုအာနေသောစောက်ဖုတ်အဝလေးတွင်တော့၍ အသာဖိသွင်းလိုက်သည်။စိုးမိုးခိုင်ကလည်းသူမ၏သွယ်လျသောပေါင်တန်နှစ်ချောင်းကိုတတ်နိုင် သမျှဖြဲကားလျက်ခါးကိုကော့ပေးနေမိလေသည်။ထိုအခါတွင်ဇော်ထွန်း၏ကြီးမားတုတ်ခိုင်သောလီး ကြီးသည်သူမ၏စောက်ဖုတ်လေးထဲသို့တဖြည်းဖြည်းတိုးဝင်သွားလေသည်။အပျိုစင်လေးဖြစ်သော စိုးမိုးခိုင်သည်ကြီးမားသောလီးကြီး၏ဒဏ်ကိုမခံနိုင်သောကြောင့်ပါးစပ်မှညည်းတွားလိုက်မိလေ သည်။

“ အား နာတယ်ကိုဇော် ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကိုဇော်ရယ် ၊ အား အဟင်ဟင် ၊ မလုပ်ပါနဲ့တော့ ကိုဇော်ရယ် ၊ စိုးနာတယ် ၊ အား

“ နဲ့နဲ့လေးပါစိုးရယ် ၊ ခဏတော့အောင့်ခံနော် ၊ နောက်ကျရင်မနာတော့ပါဘူး ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခံလိုကောင်းလာမှာပါနော် ”

ဇော်ထွန်းကချော့မော့ပြောရင်းစိုးမိုးခိုင်၏ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကိုနမ်းလိုက်သည်။လက်နှစ်ဖက်

ကလည်းလုံးကျစ်တင်းမာနေသောနို့လေးနှစ်လုံးကိုဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပေးလိုက်သည်။စိုးမိုးခိုင်သည်
စောက်ဖုတ်အတွင်းသို့မချိမဆန်ဝင်လာသောလီးကြီး၏ဒဏ်ကြောင့်နာကျင်မှုကတစ်မျိုး၊အပေါ်
ပိုင်းတွင်ဇော်ထွန်းကနို့ဆွမှုကြောင့်ခံစားနေရသောအရသာကတစ်မျိုးဖြင့်အကောင်းအဆိုးနှစ်မျိုး
ကိုခံစားနေရလေသည်။နို့သီးခေါင်းချွန်ချွန်လေးနှစ်ခုမှာနီရဲနေကာဇော်ထွန်း၏တံတွေးများဖြင့်
စိုစွတ်နေလေသည်။ဇော်ထွန်းသည်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်နို့သီးခေါင်းလေးတစ်ခုကိုပွတ်ချေပေး၍ကျန်
နို့သီးခေါင်းလေးတစ်ဖက်ကိုမူပါးစပ်ဖြင့်စုပ်လိုက်၊စို့လိုက်လုပ်ပေးနေလေသည်။ထို့အပြင်နို့သီး
ခေါင်းလေးများကိုလျှာဖြင့်လျက်လိုက်၊သွားဖြင့်ကိုက်လိုက်လုပ်ပေးလိုက်ရာစိုးမိုးခိုင်သည်အောက်
ပိုင်းကနာကျင်မှုများကိုမေ့လျော့လာပြီးကာမစိတ်များပိုမိုထကြွလာလေတော့သည်။

“ကိုဇော်”

“ဘာလဲစိုး”

“နဲ့နဲ့သွင်းကြည့်ပါလားဟင်”

“အင်းလေ ၊ ဒါဆိုစိုးနာရင်နဲ့အောင်ခံနော်”

စိုးမိုးခိုင်ကသွယ်လျသောပေါင်တန်နှစ်ဖက်ကိုဗိုက်သားဝင်းဝင်းလေးသို့ကပ်သွားသည်အထိ
ဖြဲကားပေးလိုက်သောအခါဇော်ထွန်းကသူ၏လီးကြီးကိုခပ်ဆတ်ဆတ်ဖိသွင်းလိုက်သည်။ထိုအခါ
တွင်ဇော်ထွန်း၏လီးကြီးသည်စိုးမိုးခိုင်၏စောက်ခေါင်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲသို့တစ်ဝက်ခန့်မြုပ်ဝင်
သွားလေသည်။

“အင့် အင့် အီး အ”

စိုးမိုးခိုင်သည်ပြင်းထန်သောနာကျင်မှုကိုခံစားလိုက်ရသော်လည်းအံ့ကိုကြိတ်လျက်တောင့်ခံ
နေလေသည်။ဇော်ထွန်းသည်စိုးမိုးခိုင်ကအံ့ကိုကြိတ်လျက်လက်သီးကလေးဆုပ်ကာကြိတ်မှိတ်ခံ
နေသည်ကိုကြည့်ရင်းလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်သူမ၏ခါးလေးကိုဖက်ကာခပ်နာနာလေးဖိ၍ဆောင့်သွင်း
လိုက်လေသည်။ထိုအခါဖောက်ဟူသောခပ်တိုးတိုးအသံတစ်ချက်နှင့်အတူစိုးမိုးခိုင်၏ညည်းညူသံ
ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ထိုအသံသည်သူမ၏စောက်ခေါင်းထဲမှအပျိုမြှေးပေါက်သွားသောကြောင့်
ထွက်ပေါ်လာသောအသံဖြစ်သည်ကိုဇော်ထွန်းသိလိုက်လေသည်။စိုးမိုးခိုင်သည်လည်းမခံမရပ်နိုင်
အောင်နာကျင်သွားသောကြောင့်ယောင်၍အော်လိုက်မိလေသည်။ထို့နောက်ဇော်ထွန်းကသူ၏လီး
ကြီးကိုစိုးမိုးခိုင်၏စောက်ဖုတ်ထဲသို့အဆုံးထိဆောင့်ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။စိုးမိုးခိုင်သည်နာကျင်
လွန်းသောဝေဒနာကြောင့်အံ့ကိုကြိတ်၍ခံနေသော်လည်းဇော်ထွန်း၏ပုခုံးနှစ်ဖက်ကိုအတင်းတွန်း
ကန်ထားမိလေသည်။

“အား ကိုဇော် နာတယ် ၊ နာတယ် ၊ မခံနိုင်တော့ဘူး ၊ တော်ပါတော့ ၊ အဟင့်အဟင့်”

ဇော်ထွန်းသည်သူ၏လီးကြီးကိုစိုးမိုးခိုင်၏စောက်ဖုတ်အတွင်းသို့အဆုံးထိထိုးသွင်းလိုက်ပြီး နောက်ဆက်၍မလှုပ်ရှားသေးဘဲနို့နှစ်လုံးကိုသာကိုင်တွယ်ဆော့ကစားရင်းသူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖျစ်ညှစ်ပွတ်သပ်ပေးနေလေသည်။ထို့နောက်သူမ၏နှုတ်ခမ်းပါးလေးများကိုလျှာဖြင့်လျက်ပေးလိုက် သွားဖြင့်မနာအောင်ကိုက်ပေးလိုက်နှင့်လုပ်နေလေသည်။ထို့အပြင်နို့အုံဖောင်းဖောင်းလေးနှစ်ခုကို ပါလျှာဖြင့်လျက်ပေးလိုက်ပါးစပ်ဖြင့်စုပ်ပေးလိုက်နှင့်ဆွပေးနေသောကြောင့်စိုးမိုးခိုင်သည်နာကျင်မှု ကိုမေ့ပျောက်ကာအရသာတွေ့လာလေတော့သည်။ထို့ကြောင့်အောက်မှနေ၍ဖင်နှစ်ခြမ်းကိုအစွမ်း ကုန်ဖြဲကားရင်းခါးကိုအပေါ်သို့ကော့ထိုးနေလေသည်။ထိုအခါဇော်ထွန်းကသူ၏လီးကြီးကိုတစ် ဝက်ခန့်အထိခွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက်အဆုံးထိပြန်လည်ဖိသွင်းလိုက်လေသည်။စိုးမိုးခိုင်၏စောက် ပတ်လေးသည်ကြီးမားသောလီးတန်ကြီးကိုငုံထားရသောကြောင့်အစွမ်းကုန်ဖောင်းကြွနေလေ သည်။ထို့အပြင်စောက်ခေါင်းလေးထဲသို့အဆုံးထိတိုးဝင်လာသောလီးကြီးကြောင့်အောင့်သလိုလို၊ နာသလိုလိုနှင့်ခံစားရလေသည်။ဇော်ထွန်းကလည်းသူ၏လီးကြီးကိုတစ်ဝက်ခန့်ခွဲထုတ်လိုက်၊ အဆုံးထိအောင်ပြန်၍ဖိသွင်းလိုက်နှင့်လုပ်ပေးနေသောကြောင့်စိုးမိုးခိုင်သည်လီးကြီးဝင်လာတိုင်း အောင့်သွားသောကြောင့်ခါးကလေးကော့သွားလိုက်၊လီးကြီးကိုပြန်ထုတ်လိုက်တိုင်းစောက်ပတ်ထဲ တွင်ဟာတာတာနှင့်ခံစားလိုက်ရသောကြောင့်ဇော်ထွန်း၏ကျောပြင်ကြီးကိုအားမလို၊အားမရသိုင်း ဖက်လိုက်နှင့်ဖြစ်နေလေသည်။အရည်ကြည်များလည်းပိုမို၍စိမ့်ထွက်လာသောကြောင့်လီးကြီးဝင် ထွက်တိုင်းစောက်ခေါင်းသံများပါပေါ်ထွက်နေလေသည်။စိုးမိုးခိုင်သည်တဖြည်းဖြည်းနှင့်အရသာ တွေ့လာသောကြောင့်ပေါင်တန်နှစ်ချောင်းကိုရင်ဘတ်နှင့်ကပ်နေအောင်အစွမ်းကုန်ဖြဲကားပေးရင်း ခါးကိုပါမြှောက်၍ကော့ထိုးပေးလေသည်။ဇော်ထွန်းကလည်းအရှိန်ရလာသောကြောင့်သူ၏လီးကြီး ကိုစိုးမိုးခိုင်၏စောက်ပတ်ကလေးထဲသို့အားကုန်ဆောင့်သွင်းနေလေသည်။

“အား ကိုဇော် ဆောင့် ဆောင့် ၊ တအားဆောင့် ၊ အအ အား ၊ အား ကောင်းလိုက်တာ ကိုဇော်ရာ ၊ အဟင့် အအအား”

စိုးမိုးခိုင်သည်ပြီးခါနီးလာသောကြောင့်အားမလို၊အားမရဖြစ်လာကာဇော်ထွန်း၏ခါးကိုလက် နှစ်ဖက်ဖြင့်တအားဆွဲဖက်ရင်းပေါင်နှစ်ချောင်းကိုအတင်းဖြဲကားပေးနေလေသည်။ထို့အပြင်ဖင်ကို ကော့မြှောက်၍စကော့ဝိုင်းသလိုလုပ်လိုက်၊ဘယ်ညာရမ်းလိုက်နှင့်လုပ်နေသောကြောင့်ဇော်ထွန်း သည်လည်းလိုးရင်းလိုးရင်းကောင်းသည်ထက်ကောင်းလာသဖြင့်သူမ၏မိုးဖောင်းသောနို့အုံဖွေးဖွေး လေးနှစ်လုံးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်၍နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့စုပ်ရင်းအားပါးတရဆောင့်လိုးနေလေ သည်။စိုးမိုးခိုင်သည်သူမ၏စောက်ဖုတ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲသို့တိုးဝင်နေသောဇော်ထွန်း၏လီးကို တဆတ်ဆတ်ညှစ်ပေးရင်းအရည်များတရဟော့စို့ရွဲကျလာကာတစ်ကိုယ်လုံးတွန့်လိမ်လျက်တစ်ချီ

ပြီးသွားလေတော့သည်။ ဇော်ထွန်းသည်လည်းလိုးရင်းလိုးရင်းသူမ၏စောက်ခေါင်းလေးထဲသို့သုတ်ရည်များကိုအားကုန်ပန်းထည့်ကာငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။ ထို့နောက်ဇော်ထွန်းသည်စိုးမိုးခိုင်၏စောက်ဖုတ်လေးအတွင်းတွင်သူ၏လီးကြီးကိုထိုးသွင်းထားရင်းနှစ်ယောက်စလုံးအမောပြေသည်အထိနေလိုက်သည်။ အတန်ကြာသောအခါမှဇော်ထွန်းကစိုးမိုးခိုင်၏စောက်ဖုတ်လေးအတွင်းမှသူ၏လီးကြီးကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးကုတင်ပေါ်မှထသွားလေသည်။ ထို့နောက်ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွင်ခပ်ညိုညိုဆေးရည်ကိုလက်နှစ်လုံးခန့်စီထည့်၍စိုးမိုးခိုင်ကိုအသာပွေတူလိုက်ရင်းပေးလိုက်သည်။

“ ဘာတွေလဲဟင် ၊ စိုးမသောက်ချင်ဘူး ”
“ ကိုဇော်လည်းသောက်မှာပါစိုးရယ် ”

ဇော်ထွန်းကမော့သောက်ပြလိုက်သည်ကိုကြည့်ရင်းစိုးမိုးခိုင်လည်းသူမ၏လက်တွင်းရှိဖန်ခွက်ထဲမှဆေးရည်ကိုမော့သောက်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးပူရှိန်းသွားသလိုအားပြည့်လာသည်ဟုခံစားလိုက်မိလေသည်။ ထို့နောက်စိုးမိုးခိုင်ကကုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေရာမှကုတင်အောက်မှထဘီကိုဝတ်ရန်ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထိုအခါဇော်ထွန်းကစိုးမိုးခိုင်၏အနားသို့ကပ်သွားပြီးထဘီကိုင်ထားသောသူမ၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုအသာဆုပ်ကိုင်လျက်ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်သူမ၏ကိုယ်လုံးလေးကိုသိုင်းဖက်လိုက်ပြီးပါးကလေးကိုအသာအယာနမ်းလိုက်သည်။

“ ထဘီဝတ်ပါရစေဦးကိုဇော်ရယ် ”
“ ဝတ်တာပေါ့စိုးရယ် ၊ ကိုဇော်လီးကြီးမှာပေးနေတာတွေကိုသုတ်ပေးပါဦး ”
“ ဟင်း ၊ ရှက်လိုက်တာ ”

စိုးမိုးခိုင်ကပြောရင်းပျော့ခွေနေသောဇော်ထွန်း၏လီးကိုသုတ်ပေးလိုက်သည်။
“ ကဲ သုတ်ပေးပြီးပြီ ”
“ စိုးစောက်ဖုတ်မှာပေးနေတာကိုလည်းကိုဇော်သုတ်ပေးမယ်နော် ”

ထို့နောက်ဇော်ထွန်းကသူမ၏ထဘီကိုယူကာအတင်းသုတ်ပေးနေလေသည်။ ဇော်ထွန်းသည်အကြံနှင့်အချိန်ဆွဲ၍သုတ်ပေးနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သောက်ခဲ့သောဆေးရည်သည်တန်ဖိုးကြီးသောကာမအားတိုးဆေးဖြစ်လေသည်။ အတန်ကြာသောအခါစိုးမိုးခိုင်သည်လူရောစိတ်ပါလန်းဆန်းလာရုံသာမကတစ်ကိုယ်လုံးပူနွေးလာပြီးစောက်ဖုတ်ထဲမှလည်းယားကျိကျိနှင့်ခံချင်စိတ်ပေါ်လာပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ဇော်ထွန်းကထဘီနှင့်မသုတ်တော့ဘဲစောက်ဖုတ်ကိုလက်ဖြင့်ဆုပ်နယ်ပွတ်သပ်နေသည်ကိုငြိမ်ခံနေလိုက်လေသည်။ သူမ၏နို့အုံလေးများကိုပွတ်သပ်ဆုပ်ချေနေသည်ကိုလည်းသာယာနေမိသည်။ ဇော်ထွန်း၏ပေါင်ကြားသို့ကြည့်လိုက်မိသောအခါပျော့ခွေနေသောလီးကြီးမှာပြန်လည်ထောင်မတ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့်သူမကို

နောက်တစ်ချိတော့ထပ်လိုးမည်ဟုသိလိုက်လေသည်။ထို့ကြောင့်မြန်မြန်လိုးလိုက်လျှင်မိမိ၏ခံချင်စိတ်ပြေသွားမည်ကိုသိသောကြောင့်စိုးမိုးခိုင်ကမိန်းမဥာဏ်ဖြင့်စကားစလိုက်သည်။

“ ကိုဇော်ရယ် ၊ စိုးမနေတတ်တော့ဘူး ၊ မကလိပါနဲ့တော့၊ စိုးကိုဒါလောက်လိုးရရင်ကျေနပ်ရောပေါ့ ၊ စိုးပြန်တော့မယ် ”

“ မပြန်ပါနဲ့ဦးစိုးရယ် ၊ ကိုဇော်လီးကြီးထောင်နေတာကိုမတွေ့ဘူးလား ၊ တစ်ချီလောက်တော့လိုးပါရစေဦးကွယ် ”

“ စိုးကိုမသနားတော့ဘူးလားဟင် ၊ ခုနကလဲတစ်ခါလုပ်ထားပြီးပြီ ”

“ ချစ်လို့ပါကွယ် ၊ စိုးမနာဘဲနဲ့သက်သက်သာသာဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါ့မယ် ”

“ ကဲ ဒါဖြင့်ရင်လည်းမြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်နော် ”

ဇော်ထွန်းကစိုးမိုးခိုင်ကိုကုတင်ခေါင်းရင်းဘက်သို့ကျောပေးထိုင်ခိုင်းပြီးသူကသူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ခြေဆင်းထိုင်လိုက်သည်။ထို့နောက်စိုးမိုးခိုင်ကိုသူ၏ပေါင်ပေါ်သို့တက်ထိုင်ခိုင်း၍သူမ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုသူ၏ခါးနောက်တွင်ဖြူကားထားလိုက်သည်။ပေါင်များဖြူထားသောကြောင့်ပြုအာနေသောသူမ၏စောက်ဖုတ်အဝတွင်သူ၏လီးကြီးကိုတော့လိုက်ပြီးသူ၏ပုခုံးနှစ်ဖက်ကိုသူမ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ထို့နောက်နှစ်ယောက်စလုံးကိုယ်အထက်ပိုင်းများကိုနောက်သို့လှန်လိုက်သောအခါတင်ပါးများကိုရှေ့သို့တိုးလိုက်သလိုဖြစ်သွား၍တော့ထားသောလီးတန်ကြီးသည်စောက်ဖုတ်ထဲသို့တိုးဝင်သွားလေသည်။ထို့နောက်ရှေ့သို့ရင်ချင်းအပ်အောင်ထိကပ်လိုက်သောအခါစိုးမိုးခိုင်၏ဖင်သားများသည်နောက်သို့ရွေ့သွားပြီးစောက်ဖုတ်အတွင်းမှလီးကအပြင်သို့ပြန်ထွက်လာလေသည်။ထို့နောက်အနောက်သို့လှန်ချလိုက်သောအခါပြန်၍တိုးဝင်သွားလေသည်။ဤသို့ဖြင့်ဇော်ထွန်းကအောက်မှနေ၍လှုပ်ကစားပေးနေရာစိုးမိုးခိုင်သည်အပေါ်မှအားမစိုက်ရာဘဲပုခက်စီးနေသကဲ့သို့ခံစားရပြီးမိမိ၏စောက်ဖုတ်ထဲသို့လီးကြီးဝင်ချည်ထွက်ချည်ဖြစ်နေသောကြောင့်အချက်ကျကျပွတ်တိုက်နေသောအရသာကိုလည်းအပြည့်အဝခံစားနေရလေသည်။ဇော်ထွန်းကသူမ၏စိတ်များပိုမိုထကြွလာစေရန်မကြာခဏနို့ကိုစို့ပေးလိုက်၊ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်၊တစ်ကိုယ်လုံးနမ်းလိုက်နှင့်လုပ်ပေးနေပြန်ရာစိုးမိုးခိုင်သည်ဇော်ထွန်း၏ကျော်ကိုပြန်လည်သိုင်းဖက်ရင်းတဟင်းဟင်းဖြစ်လာလေတော့သည်။ထိုပုံစံသည်ဇော်ထွန်းအတွက်အားမရသလိုစိုးမိုးခိုင်အတွက်လည်းကျေနပ်မှုအပြည့်အဝမရစေသောကြောင့်ဇော်ထွန်းသည်စိုးမိုးခိုင်ကိုနောက်သို့အသာလှန်ချလိုက်ပြီးဆင်းထားသောခြေထောက်များကိုနှူးထောက်အနေအထားသို့ပြောင်းယူလိုက်သည်။ထို့နောက်စိုးမိုးခိုင်၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုသူ၏ပုခုံးပေါ်သို့ထမ်းတင်လိုက်ပြီးမှောက်ချလိုက်သောအခါစိုးမိုးခိုင်၏တင်ပါးများသည်မြောက်တက်လာပြီးစောက်ဖုတ်သည်လည်းပိုမိုတင်းမာလာလေ

သည်။စိုးမိုးခိုင်သည်လီးတန်ကြီးကအပေါ်စီးမှစောက်ဖုတ်အတွင်းသို့ဝင်ချည်ထွက်ချည်ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့နေရသောကြောင့်ပို၍စိတ်ကြွလာသလိုဇော်ထွန်းသည်လည်းလီးကိုထိုးသွင်းလိုက်သောအခါပြားကပ်သွားသောစောက်ဖုတ်နှင့်လီးကိုဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါဖောင်းကြွတက်လာသောစောက်ဖုတ်ကိုကြည့်ရင်းပို၍မရိုးမရွှေဖြစ်လာလေသည်။ထို့ကြောင့်ပါးစပ်မှပြောရင်းအားရပါးရဆောင်လိုးလေတော့သည်။

“စိုး ၊ ကိုဇော်အားရပါးရလိုးတော့မယ်နော်”

“ဖတ် ဖတ် ဖတ်”

“အင့် အဟင့် ၊ အအ ၊ ကိုဇော်ရယ် စိုးကိုမသနားတော့ဘူးလား”

“စိုးနာလို့လားဟင်”

“နာတော့သိပ်မနာဘူး ၊ ဒါပေမယ့်တစ်ချက်တစ်ချက်ကျရင်အောင့်သွားတယ်”

“ခဏလေးပါကွာ ၊ အစမို့လို့ပါ ၊ ကိုဇော်မအောင့်တော့အောင်လုပ်ပေးပါမယ်”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကိုဇော်ရယ် ၊ စိုးဟာလေးကွဲထွက်သွားပါဦးမယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွယ်”

ထို့နောက်ဇော်ထွန်းကစကားမပြောတော့ဘဲအားကုန်ဆက်လိုးလေတော့သည်။စိုးမိုးခိုင်သည်လည်းအောင့်တာပျောက်သွားပြီးအရသာတွေလာလေတော့သည်။ထို့ကြောင့်ဇော်ထွန်းကဆောင့်ချလိုက်တိုင်းတင်ပါးနှစ်ဖက်ကိုအစွမ်းကုန်ပင့်မြှောက်ပေးနေမိလေသည်။

“အင့် ဟင့် ၊ ကိုဇော် ၊ ဆောင့်ဆောင့် ၊ အအ ၊ ဆောင့်လေ ၊ စိုးခံနိုင်ပါပြီ ၊ အင့်အင့်အင့်”

“ဘွပ် ဘွပ် ဖတ် ဖတ် စွပ် စွပ်”

“အား ၊ အင့်အင့် ၊ အအ ၊ အိ ၊ အင်းဟင်း ၊ အအ ၊ အား ၊ဟင်း ဟင်း”

ဇော်ထွန်းသည်လည်းအသက်ရှူသံပြင်းလာသလိုဆောင့်ချက်များကလည်းပို၍ပြင်းထန်လာလေသည်။ထို့အတူအနှုတ်အသွင်းလည်းပို၍မြန်ဆန်လာသလိုစိုးမိုးခိုင်၏အကော့အပင့်အလှုပ်အယမ်းကလည်းပို၍မြန်လာလေသည်။တစ်ခဏအကြာတွင်တော့နှစ်ဦးစလုံးတစ်ဆတ်ဆတ်တုန်ခါရင်းတစ်ဦးကိုတစ်ဦးတင်းကြပ်စွာဖက်ကာပြိုင်တူပြီးသွားကြလေသည်။ထို့နောက်တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးဖက်လျက်သားငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။